

ՀՍԿՈՒՄ՝ ՄԵՌԱԾ՝ ՅՈՅՍԵՐՈՒ

«Եկեացէ ի վերայ իմ . . .» :

Եփրատայի հովիտին մէջ ծուարած
յիսուսանուէր Քոյրերուս :

Ջանգի մը ձայնն կ'աւետէ պանն խոկումին՝
Մարմնադրութ աչդ կիներուն երկնաճնշ .
Երազունակ՝ կուգան կարգաւ կը շարունին,
Գերեջանիկ՝ իրենց աղուոր սուգին մէջ :

Մինչ Անժելիսն մութ սարերէն հեռակայ,
Աղանակերպ աչդ կոյսերուն գեղունի,
«Եկեացէ» ի «Ավէ Մարիա»ն կը հեկեկայ,
Միանձնունի մ'ինչպէս սրտում աշունի :

Եղբեւանի՝ պարզած թելեր առքնքեր
Հոգիներուն, ուր շուշաններ կը ծաղկին
Հաւասփ յորդ շաւրտանին փոլն ի վեր,

Կ'արտասանէ. «Եկեացէ՛, Տէ՛ր», երազին
Հրածե՛տ տուած մեր արեւուն յոգնաբեկ :
Եւ ա՛լ չծաղկի մեղքի ժպիտն հոն երբեք :

ՀԱՂՈՐԴՈՒԹԻՒՆ՝ ԼՈՒՍՆԻ ՏԱԿ

Շարա՛ն շարա՛ն կուգան ան նի բոլորուիլ
Վերջալոյսի շողերովը բոքնկա՛ծ
Մաքուր, անգայտ բաց երկնքի սը՝ տակ բիլ,
Աղօթքի մէջ վիմաստած՝ առ Աստուած . . . :

Լեռներէն վեր կը բարձրանայ, լո՛ւռ խորհուրդ,
Գէմ մը աղուոր, նրման մօրք Յիսուսին,
Այլեր ամէն անոր կ'երթան անյազուրդ,
Հրաւակե՛տ աչդ հերթուածին, լի լուսին,

Որ երկինքէն կ'իջնէ կարծես յամբար
Երկրի վրայ իր ժպիտովն արծաթէ,
Ու արեւու սրկինին մէջ իբր նշխար

Միռոնաւիթ՝ հապտգոթքի՛ն կը կաթէ :
Մինչ Քոյրերը աչդ տեսիլէն հրաբած՝
Աստուանաբեւ կը մերձենան առ Աստուած :

ՀՄԱՅԵԱԿ ԳՐԱՆԵԱՆ

(Եփրատ, Կարօլիկ Քոյրերու
մեմաստանին առջեւ, 25 Օգոս. 1908)